

Arrest

nr. 103 910 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van de van 17 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende op 15 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 oktober 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

en van nationaliteit te zijn : Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.10.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 04.11.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 11.04.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 15.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet wil en kan terugkeren omdat ze steeds opnieuw aangevallen zouden worden door de Serviërs. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze reeds alles vertelde tijdens haar eerste interview. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen contact meer zou hebben met familie in Servië omdat ze niet zou weten weer ze zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster in een eerste en een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van “*de regels van behoorlijk bestuur*”. Verzoekster verschaft hierbij volgende toelichting:

“A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de tweede asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoekster aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu zij

meermaals werd bedreigd door Serviërs omwille van heer ROMA Afkomst en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden

Verzoekster heeft wel degelijk bijkomende elementen en informatie van haar problemen in haar land van herkomst. Verzoekster mocht nieuwe informatie ontvangen dat zij nog steeds gezocht worden in Servië en dat de toestand nog niet verbeterd is, in tegendeel.

Uit deze informatie blijkt duidelijk dat zij niet veilig is en dat ze verzoekster en haar vriend nog steeds zoeken.

Nu stellen dat de bijgebrachte elementen onvoldoende nieuwe elementen inhouden is niet correct. Uit de bijgebrachte informatie blijkt duidelijk dat de Serviërs nog steeds op zoek zijn naar verzoekster.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoekster het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een nieuwe asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoekster wel degelijk vreest voor haar leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoekster dan ook ernstig in gevaar aangezien zij allereerst dien te vrezen voor de Serviërs die haar viseren omwille van haar afkomst en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoekster valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Verzoekster is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk nieuwe elementen vormen zodat haar nieuwe asiel aanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoekster ziet zwaar af van de feiten die zij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat het geen nieuwe documenten zouden betreffen tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst in hoofde van verzoekster, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de informatie niet eerder kon worden bijgebracht en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoekster nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoekster en haar vriend.

De asielaanvraag van verzoekster dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en heruit zal blijken dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees heeft voor haar leven.

Het verhaal van verzoekster is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de nieuwe bijgebrachte informatie die het verhaal van verzoekster ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoekster en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte informatie onvoldoende zijn om een tweede asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoekster geen of onvoldoende nieuwe elementen zou bijbrengen.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoekster geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo haar leven veilig te stellen.

Aangezien verzoekster bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor haar was om te vluchten naar het buitenland zodat zij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de nieuwe asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar haar land van herkomst verzoekster terug in gevaar zal zijn aangezien zij nog steeds gezocht wordt door de Albanezen. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij haar terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoekster veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de informatie te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte informatie door verzoekster. Tegenpartij

gaat dan ook te werd in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoekster geen nieuw element aanbrengt.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht heeft

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 17.10.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkeheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoekster onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Alleszins blijkt hieruit duidelijk dat de beslissing slechts zeer lichtzinnig tot stand is gekomen. Dit getuig niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De nieuwe bijgebrachte informatie ondersteunen het verhaal van verzoekster en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoekster heeft alle informatie bijgebracht die haar verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoekster bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 17.10.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte informatie onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte informatie die wel degelijke nieuwe elementen inhouden. De verwijzing naar de vorige beslissingen is dan ook nog verkeerdelijk gebeurd.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte informatie van die aard zouden zijn dat zij de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen. Dat het echter niet aan tegenpartij is om hierover reeds te oordelen doch wel aan het CGVS.

De bijgebrachte informatie bevatten wel degelijk informatie die nuttig kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoekster en verzoekster had deze informatie niet eerder ter beschikking zodat zij ze ook niet eerder heeft kunnen bijbrengen.

Dat verzoekster dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 17.10. 2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel "52" van de vreemdelingenwet en van *"de regels van behoorlijk bestuur"*. Onder *"middel"* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat na om uiteen te zetten welke regels van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet zou schenden.

2.3. De eerste twee middelen worden voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen documenten neerlegde. Verzoeker verklaarde tijdens haar gehoor op 17 oktober 2012 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag het volgende: *"Ik wil en ik kan niet terugkeren"*. Op de vraag waarom ze niet kan terugkeren antwoordt verzoekster het volgende: *"Omdat we nog steeds aangevallen worden door de Serviërs"*. Verzoekster verklaart verder geen contact meer te hebben met haar familie in Servië omdat ze niet weet waar ze zijn en dat zij niks meer heeft toe te voegen omdat zij alles al tijdens haar eerste interview heeft verteld.

2.7. In de bestreden beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen, werd het volgende gesteld: *"Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet wil en kan terugkeren omdat ze steeds opnieuw aangevallen zouden worden door de Serviërs. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze reeds alles vertelde tijdens haar eerste interview. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze geen contact meer zou hebben met familie in Servië omdat ze niet zou weten waar ze zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt."*

2.8. Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift enerzijds aanvoert dat de Serviërs nog steeds naar haar op zoek zijn, dat de plaatselijke autoriteiten haar niet kunnen beschermen omwille van haar Roma-afkomst, dat zij nieuwe informatie heeft ontvangen van haar familie waaruit blijkt dat zij niet veilig is en dat de meegedeelde informatie niet eerder kon worden neergelegd en anderzijds beweert dat zij zwaar afziet van de feiten die zij heeft meegemaakt en er zelfs psychische problemen aan heeft overgehouden.

den, blijkt uit niets dat zij deze elementen aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Zoals hierboven reeds aangestipt, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde geen nieuwe elementen aan te brengen. Verder gaf verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor te kennen geen contact meer te hebben met haar familie in Servië en dat zij niks meer had toe te voegen omdat zij alles al tijdens het eerste interview had gezegd. Verzoekster verduidelijkt niet hoe de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde feitelijkheden zou hebben vermoed, zoals zij in haar middel beweert en toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. Op grond van de gedane vaststellingen kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig tot het besluit komen dat verzoekster bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont dus niet aan dat haar dossier onvoldoende grondig zou zijn onderzocht, zoals zij beweert.

2.9. In de bestreden beslissingen wordt geen standpunt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekster, maar wordt slechts vastgesteld dat zij bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift weliswaar dat het aan de tegenpartij is om te bewijzen dat zij geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden, maar dit druist in tegen de in punt 2.5 uiteengezette beperkte bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, die zich er aldus niet over uitsprekt of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermings-status. Het komt dus, hoewel verzoekster telkens opnieuw het tegendeel beweert, niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om een onderzoek te voeren naar de ware toedracht van de zaak en te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij haar terugkeer.

2.10. Waar verzoekster oppert dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat haar verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn en uit het feit dat er geen nieuwe documenten zijn zou afleiden dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omdat het relaas ongeloofwaardig is, gaat zij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien daarin enkel wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.11. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te werk is gegaan. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“C Derde middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

De tweede asielaanvraag van verzoekster werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

Verzoekster mocht inmiddels een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten dit op 08.10.2012.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoekster vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Men is immers nog steeds op zoek naar verzoekster en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoekster moest verzoekster terugkeren naar haar land van herkomst.

Ook de Servische autoriteiten kunnen verzoekster onvoldoende beschermen gezien haar Roma afkomst. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster. Verzoekster is tevens ziek en heeft een aanvraag tot medische regularisatie ingediend waarover nog geen uitspraak is.

Zo lang hierover geen duidelijkheid bestaat kan verzoekster onmogelijk worden teruggestuurd naar Servië.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.13. Het derde middel van verzoekster is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad merkt op dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet die enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het EVRM in casu wordt geschonden. Verzoekster maakt niet duidelijk welke discriminatie door de bestreden beslissing in het leven zou worden geroepen.

2.14. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). De blote beweringen van verzoekster dat de Serviërs haar nog steeds zoeken, er niet voor zullen terugdeinzen om geweld tegen haar te gebruiken en dat de Servische autoriteiten haar hiertegen onvoldoende kunnen beschermen volstaan niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekster beperkt zich verder tot enkele algemene, niet in het minst gestaafde hypothesen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van handelingen verboden door voormelde verdragsbepaling en zou worden blootgesteld aan represailles waardoor haar veiligheid en fysieke integriteit in het gedrang komen. Het weze herhaald dat dergelijke loutere affirmaties niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In een vierde middel voert verzoekster ten aanzien van de bevelscomponent van de bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Verzoekster vermeldt hierbij het volgende:

“D Vierde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenzins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden."

2.16. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat zij het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.18. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen concreet bewijs levert dat er in haar geval sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven in België in de zin van het EVRM. Verzoekster beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat zij zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat zij hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze ongestaafde beweringen, die overigens betrekking hebben op een periode van minder dan twee jaar, toont verzoekster geenszins in concreto aan dat zij in België een privé- en/of familie- en gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoekster voorts laat gelden dat het voor haar "quasi onmogelijk" is "om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden", merkt de Raad op artikel 8 van het EVRM niet voorziet in de bescherming van een toekomstig hypothetisch privé- en/of familie- en gezinsleven in het land van herkomst van verzoekster. Verzoekster maakt hoe dan ook het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

2.19. In een vijfde middel werpt verzoekster de schending op van "humanitaire gronden". Verzoekster verschaft hierbij volgende toelichting:

"E Humanitaire gronden

Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoekster inmiddels reeds 1 jaar in België verblijft en hier reeds haar leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoekster is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.20. De Raad merkt op dat het vijfde door verzoekster aangehaalde middel, getiteld “*Humanitaire gronden*”, niet ontvankelijk is aangezien verzoekster nalaat een rechtsregel of -beginsel aan te duiden dat zij geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN